

βραδύτητος θὰ ἐπέφερε τὸν ὀλεθρὸν μου. Ἐφυγον· ἀλλὰ νομίζων ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγω τὴν καταδίωξιν τῶν ἱππέων, οὓς ἤσθανόμην τρέχοντας ἐπὶ τὰ ἴχνη μου, ἀνῆλθον καὶ ἐκρύβην ἐπὶ τινος δένδρου, ὅπου διήλθον τὴν νύκτα. . . .

Εἶθε τοιαύτας νύκτας νὰ διέρχωνται μόνον οἱ ἐχθροί μου! . . . Τὴν πρωίαν ἔβαινα τὸ οὐς· οὐδεὶς θόρυβος ἐν τῷ δάσει. Κατήλθον τοῦ δένδρου καὶ ἤρχιζα νὰ βαδίζω ἀσκόπως, διότι δὲν ἤθελον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐδίωξεν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐπραξε τοῦτο ὅπως σῶση καὶ ἑαυτὸν καὶ ἐμέ, ἐξαναγκασθεὶς. Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε εἶχον ἐκδιώχθῃ, καί, εἰτε ἐξ ὑπερηφανίας, εἰτε ἐκ γενναιοφροσύνης, ἀπεράσισα νὰ ἀποθάνω μάλλον εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ ὄχι νὰ καταφύγω πάλιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. . . .

Ἠκολούθησα τὰς μάλλον περιπεπλεγμένους ἀτραπούς, παρατηρῶν ὑπόπτως περὶ. Ποσάκις ὁ ἐλαφρὸς ψίθυρος τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταρασσομένων κλάδων καὶ αἱ μεμακρυσμένοι ὕλακαὶ μὲ ἔκαμαν νὰ ὠχριάσω! . . .

Ἐνόμιζον ὅτι ἤμην θηρίον, ὅπερ ἐσυμφώνησε νὰ καταδιώξῃ σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης. . . .

Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν συνήντων τὸν πατέρα μου, θὰ μετεχειρίζομην αὐτὸν ὡς τὸν χειρότερον τῶν ἐχθρῶν μου. Οὕτως ἐνθαρρυνόμενος ἐξ αὐτοῦ φόβου τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἔφθασα τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ θάλασσα ἦτο ἡρεμὸς καὶ ἐφαίνετο ὅτι μὲ προσεκάλει νὰ κατοικήσω ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ ἐν τῇ γῇ οὐδεμία πλέον μοὶ ἀπέμενε ἐλπίς. Μοὶ ἐπεφάνη ὡς φίλος, προσφέρων μοι σωτηρίαν, καὶ μὲ ἐκολάκευε διὰ τῆς ἐλπίδος ἐνδεχομένων ἡσσαν λυπηρῶν. Οὐδέποτε εἶχον ἰδῇ τὴν θάλασσαν μεθ' ὅσης ἀγάπης ἔβλεπον τότε αὐτήν. Ἡ τύχη ὑπῆρξεν εὐμενὴς πρὸς ἐμέ, καὶ μετ' οὗ πολὺ διέκρινα βροίκιον, τὸ ὅποτον, ἀναχωρήσαν ἀπὸ Ἰσθίας, κατηυθύνετο εἰς Πίζαν, παραπλέον τὴν ἀκτὴν. Ἰκέτευσά τοὺς ναύτας, ἐξορκίζων αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα πάντων τῶν ἀγίων, νὰ μὲ παραλάβωσιν. Ὁ κυβερνήτης, ἀνθρώπος οἰκτίρμων, μὲ παρέλαβε προθύμως. Εἶπον αὐτῷ ὅτι ἤμην πτωχὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ προσέβαλα ἀκουσίως τὸν κύριόν μου, εἶχον καταδικασθῇ εἰς μαστίγωσιν. Οἱ ναῦται, ὡς παρετήρησα καὶ μετὰ ταῦτα, εἶναι οἱ φυσικοὶ ἐχθροὶ τῆς τυραννίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκτιμῶσι μεγάλως τὴν ἐλευθερίαν. Ἐλαβον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ ἐνομίσθησαν εὐτυχεῖς, διότι ἔσωσαν ἕνα ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς κτηνώδους θηριωδίας ἐνὸς βαρόνου. Ἐφθασαμεν αἰσίως εἰς Πίζαν. Ἐκεῖ ποθῶν ν' ἀσκηθῶ εἰς τὴν ναυτικὴν, τοὺς ἀπεχειρήτισα καὶ ἐπεβίβασθην εἰς τὰς γαλῆρας, αἱ ὁποῖαι ἐταξείδευον εἰς Τύρον, εἰς Πτολεμαῖδα καὶ εἰς ἄλλους λιμένας τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπανελθὼν εἰς Πίζαν, διὰ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον κερδίσει, ἐπεμψά μου στικτοὺς ταχυδρόμους εἰς τινὰς τῶν ὑποτελών μου, ὅπως μάθω παρ' αὐτῶν τί συνέβη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου. Ἐν τούτοις, συνέδεσα φιλίαν μετὰ τινος Γα-

σπαρίνου ἐκ Μασσαλίας, πλουσίου ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος, γνωρίσας με ἱκανώτατον περὶ τὰ ναυτικά, μοὶ ἐπρότεινε νὰ μὲ κάμῃ κυβερνήτην τῆς γαλῆρας του. Παρὰ τῶν ἐπανελθόντων ταχυδρόμων ἔμαθον ὅτι τὸ φρούριον ἐδόθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου εἰς τὸν Δρογόνον, καὶ ὅτι οὗτος τόσον εἶχε προχωρήσει, τῇ συνεργείᾳ τοῦ κόμητος τῆς Τσέρρας, εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως, ὥστε ἐδιωρίσθη ναύαρχος. Τότε ἐδέχθην τὴν πρότασιν τοῦ Μασσαλιώτου, καὶ ἔκτοτε μία καὶ μόνῃ ἐλπίσι κολακεύει τὴν καρδίαν μου, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ συναντηθῶ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ μου ἐπὶ τῆς θαλάσσης. . . .

Ἄ! τότε. . . . Εἶναι τώρα πέντε ἔτη, ἀφοῦ φέρω τὸν κρίνον τοῦτον καὶ ὑποφέρω φρικώδεις βασάνους, ὅπως συνειθίσω νὰ μειδιῶ πρὸς τὸν θάνατον, ὡς πρὸς σωτήρά μου. Ἄν μετὰ τῆς ἐκδικησεως μου συνενοῦντο καὶ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος μου, ἴσως τὸ ὄνομά μου θὰ περιήρχετο ἔνδοξον εἰς τὰς μελλούσας γενεάς. Δυστυχῶς εἶναι χωρισμένα, καὶ τὸ ὄνομά μου θὰ ἦναι ἄτιμον. . . . τί πρὸς τοῦτο; . . . Ἰσως ὑπάρξῃ τις περιφρονῶν τὸν ἔπαινον καὶ τὴν μομφὴν τῶν ἀνθρώπων — καὶ τούτους ἔτι. — Ἰσως ὑπάρξῃ τις, ὁ ὁποῖος ἐξετάζων τὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι καλοῦνται ἐγκλήματα, καὶ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι καλοῦνται ἀρεταί, ἰδῇ ὅτι αἱ περιστάσεις καὶ οὐχὶ ἡ θέλησίς μου μὲ ἐξηνάγκασαν νὰ φανῶ ἄτιμος εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀπαξιώσῃ νὰ καταστήσῃ τοῦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ προκαλέσῃ ἐν δάκρυ — καίπερ βραδέως — ἐπὶ τῆς σκληρᾶς τύχης μου.

Κάρολος ὁ Ἀνδεγαυὸς εἶχεν εὐγενῆ αἰσθήματα, ὅθεν ἀκρώμενος προσεκτικῶς τῆς διηγήσεως τοῦ πηδαλιούχου δὲν ἐνόησεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε δύσιν πρὸ πολλοῦ, διότι ὁ Γορέλλος δὲν διηγῆθη τὴν ἱστορίαν του τόσον ταχέως, ὡς ἐπράξαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ μετὰ πολλῶν λεπτομερειῶν, ἃς παρελείψαμεν, ὅπως μὴ ἐξαντλήσωμεν τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἀναγνώστου.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως, ὁ Κάρολος, συγκεντρώσας ἀπάσας τὰς ἐντυπώσεις του, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐξέπεμψε βαθύτατον στεναγμόν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον κεκαλυμμένος ὑπὸ μέλανος νέφους, ἐκτεινόμενον μάλλον πρὸς ἀνατολάς.

Ὁ ἀνεμὸς εἶχε γίνῃ σφοδρότερος καὶ ἡ θάλασσα ἐφαίνετο ἐξηγριωμένη. Ὅθεν ὁ Κάρολος στραφείς πρὸς τὸν πηδαλιούχον εἶπεν :

— Νομίζω ὅτι θὰ ἔχωμεν τρικυμίαν.

— Ναί, δέσποτα. Ἡ ζωὴ μου εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ἡμέρας ταύτης. Τὴν πρωίαν, φῶς τὴν ἐσπέραν, σκότος. Ἰσως δὲν θὰ ἀποφύγωμεν τὴν καταιγίδα. . . . Ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τελειώσῃ ἄλλως. Ποῖος εἰςεύρει μὴ ἡ καταιγὶς, ἡ ὁποία θὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἦναι προωρισμένη νὰ θέσῃ τέρμα καὶ εἰς τὴν ζωὴν μου!

— Ἡ Παναγία τῶν Ρημῶν νὰ ἐκμη-

δενίσῃ τὸν κακὸν αὐτὸν οἰωνόν. Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀποδώσωμεν τὴν ἡρεμίαν, ἀλλ' ὡς ἱππῶται ὀρκιζόμεθα νὰ σᾶς ἀποδώσωμεν, ὅταν δυνηθῶμεν, δικαιοσύνην.

— Εὐχαριστῶ, δέσποτα. Ἐν τοσούτῳ, ἀποσύρθητε μὴ τιναγμός τις τῆς γαλῆρας σᾶς ρίψῃ, ὡς μὴ συνειδησένον, εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐστὲ δὲ ἡσυχος, καὶ ἂν ἡ τρικυμία εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας αἱ ἀνθρώπινα δυνάμεις δύνανται νὰ υπερνικήσωσι, θὰ τὴν υπερνικήσωμεν.

— Εἰμέθα βέβαιοι περὶ τούτου. Βασιζόμεθα δὲ ἐπὶ τῆς ἐκδικησεως σᾶς, Γορέλλε, περισσότερον ἢ ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν ἡμετέρων.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Κάρολος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πηδαλιούχου καὶ σφίγγας αὐτὴν ἐγκαρδίως προσέθετο :

— Παρηγορήθητε, ἱππῶτα. Νέοι καιροί, νέοι φίλοι δύνανται νὰ ἰάνωσι τὰς πληγὰς τοῦ παρελθόντος. Χαίρετε.

— Καλὴν νύκτα, ἐκλαμπρότατε κόμη ἀπῆντησεν ὁ Γορέλλος. Ὅτε δὲ ὁ Κάρολος ἀπεμακρύνθη, κινήσας τὴν κεφαλὴν, προσέθετο : Ἀθλιος! καὶ αὐτὸς εἶναι ἐκ τῆς γενεᾶς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουσιν ὅτι ἐν μειδιάμα ἢ μία θωπεία εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, φάρμακον διὰ πάσαν ψυχικὴν ἀσθένειαν. . . .

Ἀθλιοι! . . . ἀλλ' ὁ Κάρολος ἐνόμισεν ὅτι μοῦ ἔκαμε τὸ μέγιστον καλόν, τὸ ὁποῖον ἡδύνατο νὰ κάμῃ. . . . Ἄς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τὴν οἴησιν, τὴν χαμέρπειαν καὶ τὴν παραφροσύνην τοῦ δώρου. . . . ἀπομένει πάντοτε ἡ ἰδέα τῆς φιλανθρωπίας καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἄξιος εὐγνωμοσύνης.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Θὰ ποιήσωμεν ἔξοδον, ἔλεγε, δι' ὁλῶν τῶν δυνάμεων ἡμῶν καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν στρατῶν, οἵτινες διοργανίζονται παρὰ τὸν Λείγνηρα, θ' ἀναλάβωμεν τὴν ἐπίθεσιν καί, ἀπαύστως προχωροῦντες, θὰ ἐκδιώξωμεν τὸν ἐχθρὸν μέχρι τῶν συνόρων.

Πάντοτε προκατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ιδέας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν τάφον τοῦ πατρός του ἀπὸ τῶν βεβήλων ποδῶν τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ ἡ μήτηρ, ἐκ τῶν λόγων τούτων ἡσθάνετο ὅτι, ἐν τῷ πάθει, ὅπερ ἔφλεγε τὰ στήθη τοῦ Πέτρου, ἐνυπῆρχε πλείων ἔρωι πρὸς τὸν πατέρα ἢ πρὸς τὴν πατρίδα ὅτι, ὅπερ εἰλκυεν αὐτὸν ἐμπρὸς δὲν ἦτο ὁ πόθος τοῦ νὰ ἰδῇ τὴν τρίχροον σημαίαν ἀντικαθιστάσαν τὴν τοῦ Πρωσσικοῦ αἵτου, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ πορευθῇ καὶ γονυπετήσῃ πρὸ τοῦ ἐμπεπηγμένου ἐν τινι

χλοερᾶ γωνία τοῦ κοιμητηρίου ξυλίνου μέλανος σταυροῦ.

Ὅτε ὁμως ἐγένετο δῆλον τῷ νέφ' ἀξίωματικῷ, ὅτι πᾶς ἀγὼν ὑπὸ τοῦ Παρισίου στρατοῦ καταβαλλόμενος ἀπέβαινεν ἀκαρπός, κατελήφθη ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας.

Προσφερέτο πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ πρῶτον καὶ φιλοστοργότερον ἤδη, ὥσπερ ἤσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ τὴν συγχώρησιν τοῦ ὅπερ δὲν ἠδύνατο ὡς στρατιώτης. Δὲν ὠμίλει πλέον περὶ τῶν γενομένων πολεμικῶν ἔργων, καὶ ὅτε, τὴν ἐπαύριον μάχης, ἡ κυρία Σεβεράκ ἠρώτησεν αὐτὸν τὰ κατ' αὐτὴν καὶ τὸ μέρος ὅπερ προσωπικῶς ἔλαβε, μόλις ἀπέσπατε τὰς λέξεις ταύτας: «Ἐγένετο μάχη, καὶ... ἀπωλέσαμεν τόσους ἀνδρας».

Ἐν τῇ βραχείᾳ ταύτῃ φράσει ἐνυπῆρχεν ἡ ἀπελπισία τῆς νίκης.

Ἐμάχοντο, ἀπέθνησκον, ἀλλ' εἰς οὐδὲν πάντα ταῦτα, εἰμὴ εἰς τὸ σῶσαι τὴν τιμὴν.

Τὴν ἡμέραν τῆς Buzenval, ἐπολέμησεν ὡς παράφρων γινώσκων ὅτι ὁ στρατός ἐκεῖ ἔκαίε τὰ τελευταῖα φυσιγγία του.

Ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ μὴ φονευθῇ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους μετὰ τῆς βεβαιότητος τῆς συνθηκολογίας.

Οἱ στρατιῶται, συντετριμμένοι τὴν καρδίαν, κεκμηκότες ὑπὸ τῶν δεινῶν, ἀπώλεσαν τὴν γνῶσιν τῆς δικαιοσύνης, κατεμέμφοντο τῶν ἀρχηγῶν των καὶ ἔλεγον θρασείως:

— Ἀρκεῖ... δὲν μᾶς χρειάζονται περισσότερα! Τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ὅπερ ὑπῆρξεν ἀνακούφισις διὰ τοὺς πολλούς, ὑπῆρξε κατὰπτωσις διὰ τὸν Πέτρον. Πᾶσαι αἱ ἐλπίδες αὐτοῦ κατέρρευσαν.

Διετήρησε μὲν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀπόκρυφά τινα ὄνειροπολήματα, ὅτε ὁμως ἐπέστη ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται, μετέβη οἰκάδα, καὶ κατακλιθεὶς ἐκοιμάτο δύο ἡμέρας, ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον, ὡς νεκρός.

Ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ καθησυχᾷ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἔντρομον γενομένην ἐπὶ τῇ καταθλίψει του, ἠγωνίσθη νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν. Ἀνέλαβε τὸν πρότερον βίον, ἀλλὰ συνέλαβε σφοδρὰν ἀπέχθειαν κατὰ τῶν Παρισίων ἐκείνων, οὓς προησπίσατο μετὰ τὸς ζέσεως.

Δὲν ἠθέλησε λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐν τῇ πόλει, σκεπτόμενος ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔμελλον νὰ εἰσελάσωσιν ἐν αὐτῇ. Προὔτιμησε νὰ διέλθῃ διὰ τῶν γραμμῶν των καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ταφῇ ἐν τῇ ἐξοικῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς του εἰς Bois-le-Roi ἐν ἀγροτικῇ μοναξίᾳ.

Ἐκεῖ ἐπανεῦρε τὴν γαλήνην.

Κατελήφθη ὑπὸ θυμηδούς τινος μελαγχολίας βλέπων τοὺς τόπους ἐκείνους ἔνθα διήλθε μέρος τῆς παιδικῆς ἡλικίας του.

Ἀνεύρισκεν ἐν ἐκάστῃ δωματίῳ τῆς οἰκίας, εἰς τὴν στροφὴν ἐκάστης δεινροστοιχίας τοῦ κήπου τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς του. Ἐπεζήτηε λοιπὸν ἁσμένως ταῦτα, ἐν οἷς ἐτύγχανεν ἀπροόπτου τινὸς παρηγορίας. Κατεκλίνετο μετὰ τὸ δεῖ-

πνον, κατάκοπος καὶ ἠγείρετο ὑπὸ τοῦ ἄσματος τῶν πτηνῶν, ἔμενε δὲ εἰς τὴν κλίνην μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, ἀκολουθῶν τῷ μίτῳ τῶν πλανωμένων ἰδεῶν του.

Τὴν ἡμέραν μετέβαινε μὲ βιβλίον εἰς τὸ δάσος, ὅπου παρευρίσκετο εἰς τὴν ἐαρινὴν τῆς φύσεως ἔγερσιν.

Ὁ ἥλιος ραδινὸς ἀνέτελλεν ἀφίεις περικαλλῇ λίμνῃ, ὁ οὐρανὸς ἦτο κυανούς, ἡ πόα ἐβλάστανεν ἀφθονος ἐπὶ τῆς ζειδῶρου ἀρούρης, ὁ Πέτρος ἔμενε δολακῆρους ὥρας θεώμενος τὰ ὑπὸ τοῦ ζεφύρου ἐλαφρῶς σειόμενα φύλλα, τὰ νέρη βραδέως φερόμενα πρὸς τὸν ὀρίζοντα, καὶ ἠσθάνετο τερψιθυμίας.

Τὸ πάθος του εὐρίσκετο εἰς ἀνάρρωσιν. Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν ἐσπέραν τινα, περὶ τὰ μέσα Μαρτίου, ἤκουσεν ὀμιλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἐξεπλάγη, καθότι ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ οὐδεὶς ξένος ἐνεφανίσθη εἰς Bois-le-Roi.

Εἰσῆλθε καὶ εἶδε τὴν μητέρα κλαίουσαν, τὴν χεῖρα ἔχουσαν ἐν τῇ χεὶρὶ ἀνθρώπου ὑψηλοῦ τὸ ἀνάστημα, λευκομούστακος, μὲ ὀφθαλμούς ἐρυθρούς καὶ ὕγρους ἐκ δακρύων δυσκόλως κρατούμενων.

Ἰδὼν τὸν νέον ὁ ἐπισκέπτης ἀνέφξε τὰς ἀγκάλας του, καὶ ὁ Πέτρος ἀφίς κραυγὴν ἔρριψθη εἰς αὐτὰς ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἦτο ὁ κόμης Καναλέλ, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ οὐτινος πρώτη ἐπισκεψίς ἦτο εἰς τὴν χήραν τοῦ φίλου του.

Μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ Πέτρου ὀλίγοι ἀντηλλαγῆσαν λόγοι.

Ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ δὲν εἶχε πολὺς τὰς σχέσεις μετὰ τοῦ κ. Καναλέλ.

Ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ ὧν, ἐξήρχετο μόνον ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος καὶ σπανιώτατα ἐτύγχανε τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ βλέπῃ τὸν κόμητα. Πλὴν τὸ ὄνομα αὐτοῦ συνεχῶς ἐφέρετο ἀνὰ τὰ χεῖλη τοῦ Σεβεράκ, καὶ ὁ υἱὸς ἔμαθεν, ἐννοεῖται, ν' ἀγαπᾷ τὸν φίλον τοῦ πατρὸς του ἀκούων μετ' ἐπαίνων τὰ πολλὰ προτερήματα καὶ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του.

Ὁ κόμης ἤρχετο κομιζὼν δυσαρέστους μὲν εἰδήσεις, ἀλλ' ἐπωφελεῖς προτάσεις.

Ὁ Δῆμος εἶχε καταλάβει τοὺς Παρισίους καὶ ἔμελλε βεβαίως ν' ἀρξηται τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Διορισθεὶς σωματάρχης σώματος ἱππικοῦ, ὁ κόμης προσέφερεν εἰς τὸν Πέτρον νὰ γένηται ὑπασιπστής αὐτοῦ. Ἡ πρότασις ἦτο λίαν εὐνοϊκή, ὥστε ἐγένετο ἀποδεκτὴ εὐγνώμωνως.

Τῇ ἐπαύριον λοιπὸν ὁ νέος κατέλειπε τὴν μητέρα του καὶ μετέβαινεν εἰς Βερσαλλίας πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ Πέτρος συνεῖδε ταχέως ὅτι ἐπανεῦρεν ἐν τῷ κόμητι φίλον ἀληθῆ.

Μεταξὺ τοῦ στρατιώτου ἐκείνου μεγάλου δεσπότη καὶ τοῦ ὑφισταμένου του, ἀνεπτύχθησαν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν αἱ εἰλικρινέστεραι σχέσεις, τὰ ἀκραιφνέστατα ἀγάπης αἰσθήματα.

Ποθὼν νὰ τύχῃ περιστάσεως ὅπως ἀναδείξῃ τὸν εὐνοούμενόν του, ὁ κόμης ἠγρύπνει ἐπ' αὐτοῦ ἐπιμεμελημένως.

Ἐφαίνετο ὅτι ἀνέλαβε πρὸς τὸν τεθνεῶτα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πράξῃ ὑπὲρ τοῦ Πέτρου ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου τέκνου.

Τὸ ἀπτόητον καὶ παράφορόν πως τοῦ νεανίου προὔξενε ἐνίοτε σπουδαίας μερίμνας τῷ στρατηγῷ συνέβη δέ ποτε, ἐπιστρέφοντος ἐκ τινος ἀψιμαχίας, νὰ ἐπιπλήξῃ αὐστηρῶς ὡς ὑπερβάντα τὰς ληφθείσας διαταγὰς.

— Μοῦ σφάζετε κτηνωδῶς τοὺς στρατιώτας μου, τῷ εἶπεν, ἐνώπιον πάντων καὶ ἀποτόμως ὀφείλετε νὰ οἰκονομῇτε πλειότερον τὸ δέγμα τῶν ἀνδρείων τούτων. . .

Ἄν ἦτο εἰλικρινής, ἤθελεν εἶπει:

— Πέτρε, φίλε μου, μὲ κάμνεις νὰ τρέμω, πολὺ σπενδεῖς, καὶ θέτεις εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν σου διὰ τῆς τρελλῆς ταύτης τόλμης.

Ἄλλὰ μεριμνῶν περὶ τῆς φιλοτιμίας πρὸ πάντων τοῦ νεανίου, δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι τὸν ἀναχαίττει, ἵνα τὸν προφυλάξῃ κατὰ τοῦ πυρός, καὶ προὔτιμησε νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὴν ἐπιτίμησιν ταύτην ἐνώπιον ὅλου τοῦ ἐπιτελείου του.

Β'

Τοῦ καθεστῶτος ἐπανελθόντος εἰς τὴν προηγούμενην αὐτοῦ τάξιν, ὁ κόμης ἐνεκατέστη εἰς τὸ λαμπρὸν μέγαρόν του ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀγίου Ὀνωρίου. Ἐν τῷ εὐρεῖ τούτῳ σιγῇ καὶ ψυχρῷ μεγάρῳ ὁ βίος ἐφαίνετο τῷ κόμητι μελαγχολικώτατος. Πάντες σχεδὸν οἱ φίλοι του ἦσαν ἀπόντες τῶν Παρισίων.

Οἱ ἀρχαῖοι οἰκεῖοι τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς ἦσαν διεσπαρμένοι, καὶ ἡ πόλις, κεκαλυμμένη ὑπὸ ἐρείπιων, κατηφὴς ὑπὸ τοῦ πένθους, ἔμενε περίλυπος καὶ ζοφώδης.

Ὁ κόμης διήγε τὰς ἐσπέρas του μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ φίλου του Μερλώ, συνταγματάρχου τῶν Ἱρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς, τύπου ἀξιοσημειώτου τῆς παλαιᾶς σκληρᾶς διαίτης, ἔχοντας μόλις τὸ ἀνάστημα στρατιώτου τοῦ πεζικοῦ πλάτος ὤμων ἀθλητοῦ, μικρὰν κεφαλὴν, λευκὸν μύστατα, ὠρθωμένον καὶ τραχύν, ὑπέρυθρα ὧτα ἀγγέλλοντα μοιραίαν τινα προδιαθεσιν εἰς ἀποπληξίαν.

Οὐδέποτε, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦνται, εἶδον τὸν συνταγματάρχην Μερλώ εὐδιάθετον. Συζευχθεὶς χαρίεσαν γυναῖκα ἦν ἐλάτρευσε, καίτοι κατέστησε δυστυχεστάτην, ἀποθανοῦσαν δ' ἐκ θλίψεως, ὁ γενναῖος στρατιώτης ἦτο πατὴρ κόρης, δι' ἣν ἔτρεφε τὸν ἐπίφοβον ἐκείνον ἔρωτα, ὃν πᾶς πατὴρ, τρέμων ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τέκνου, μονογενοῦς.

Ζηλότυπος πρὸς τὴν θυγατέρα του ὡς ἦτο καὶ πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὁ Μερλώ, δεκαετίδα ἤδη ἐνέκλεισεν ἐν μοναστηρίῳ πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἐν ᾧ εἶχεν εἰσέλθει πρὸ ὀλίγου καὶ ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, ἀνεψία τοῦ κόμητος. Πρὸ ὅκτῳ δὲ ἐτῶν, ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ ἐξέρχεται μόνον κατὰ τὰς τέσσαρας μεγάλας ἑορτάς.

Δι' αὐτὸν τὰ ὑψηλὰ τείχη καὶ αἱ σιδηραὶ κιγκλίδες ἦσαν τ' ἀσφαλέστερα ἐχέγ-

γυα, ἅπερ πατήρ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ κατὰ τῶν ἰδοτρόπων φαντασιῶν τῶν νεανίδων. Ἄλλως τε μετέβαινε δις τῆς ἐβδομάδος καὶ ἔβλεπε τὴν Μαγδαληνὴν, τὴν ἐκάλυπτε δι' ἄσπασμῶν, τῇ ἔφερε τρωγάλια καὶ μικρά τινα καλλωπίσματα, παρεκάλει δὲ τὰς καλὰς Ἀδελφὰς ν' ἀναγινώσκῃ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, ὧν γνώμης ὅτι ἡ φαντασία ἐγείρεται ταχύτατα παρὰ ταῖς γυναῖξιν καὶ ὅτι εἶναι ἀνωφελές νὰ ταῖς ὑπερεθίζωσι τὸ πνεῦμα, βιάζουσαι αὐτὸ εἰς ἐξέγερσιν διὰ τῆς ἀναγνώσεως.

Ἡ Λευκὴ Δεσυνὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Μερλώ, ἀμφοτέραι ὁμήλικες, συνεδέθησαν διὰ στενῆς φιλίας.

Ἀμφοτέραι ἀπολέσασαι τὴν μητέρα των, εὐρέθησαν ἐν τῷ κόσμῳ ἄνευ τῆς θερμῆς ἐκείνης φιλοστοργίας ἧτις εἶναι τόσῳ ἀναγκαῖα διὰ τὰ τέκνα, ὅσῳ ὁ ἥλιος διὰ τὰ ἄνθη.

Εἰλικύσθησαν λοιπὸν ἀμοιβαίως καὶ ἠνώθησαν ἀλλήλαις ὡς δύο ἀδελφαί, οὐδὲν πράττουσαι ἄνευ προηγουμένης ἀπὸ κοινοῦ σκέψεως.

Ἐπὶ ὅκτῳ ἔτη, ἠῤῥησαν οὕτω παραπλεύρως παρηγορούμεναι, ὅτε τὰς διακοπὰς αἱ συμμαθήτριάς των ἀπεμακρύνοντο αὐτῶν, καὶ συγκεντρούμεναι τότε ἔτι μάλλον ὅτε ἦσαν μόναι ὁμοῦ.

Ὅτε ὁ συνταγματάρχης Μερλώ ἤρχετο εἰς τὸ μοναστήριον, ἐζήτηε τὴν δεσποινίδα Λευκὴν νὰ ἔρχηται εἰς τὸ ἐντευκτήριον μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ ἔβλεπε μετ' ἐκπλήξεως τὴν φυσικὴν ἀνάπτυξιν τῶν δύο τούτων πλασμάτων.

Βαθμηδὸν ἐγένοντο γυναῖκες.

Ἦσαν πλέον μεγάλαι τὴν ὥρην, ἐμελλον ὅσον οὐπὼ νὰ συμπληρώσωσι τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος, ἡ στιγμὴ λοιπὸν προσήγγιζε, καθ' ἣν ἔδει νὰ ἐξαχθῶσιν ἀμφοτέραι τοῦ μοναστηρίου.

Εἶχον ἤδη τέλειον ἀποπερατώσει τὰς σπουδὰς των καὶ ἀπέλαυνον πῶς σχετικῆς ἐλευθερίας. Ἀνέλαβον κατ' αἰτησίν των, τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιτήρησιν πασῶν τῶν μικρῶν μαθητριῶν ἔβλεπε δὲ τις αὐτὰς περιπατούσας, σοβαρὰς ἐν τῇ αὐλῇ κατὰ τὰ διαλείμματα, περικυκλούμεναι ὑπὸ τῶν κορασίων ἐκείνων, ἅτινα ἐκρέμαντο ἐκθύμως ἐπὶ τῶν ἐσθίων των, καλοῦντα αὐτὰς μικρὰς μητέρας των.

Ὁ Μερλώ ἰδὼν ἡμέραν τινὰ τὸ θέαμα τοῦτο, ἀπὸ τινος παραθύρου τοῦ ἐντευκτηρίου, ἐπανήλθε συγκεχυμένος παρὰ τῷ κόμητι καὶ πεσὼν ἐπὶ ἀνακλίντρου, ὡς τις προσβληθεὶς ὑπὸ φρικαλέας δυστυχίας,

— Αὐταὶ εἶναι γυναῖκες, φίλε μου, εἶπε, πᾶν τὰ ψεύματα. Πρέπει μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας νὰ τὰς ὑπανδρεύσωμεν.

— Τί μὲ μέλλει, ἐμέ; ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Αὐτὸ ἐνδιαφέρει τὸν τοκογλύφον ἐκεῖνον Δεσυνὴ. Ἄλλως ἡ θυγάτηρ του θ' ἀποκατασταθῇ καλῶς, ἂν αὐτὸς οὗτος ἐπιφορτισθῇ νὰ τῇ εὕρῃ σύζυγον. Ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸν ὑποχρεώσωσι νὰ λύσῃ τὸ βαλάντιόν του, καὶ λαμβάνει τὸν πρῶτον τυχόντα, ἕνα ραιβοσκελῆ, ἕνα μονόφθαλμον, ἕνα ρικνογέροντα. Καὶ ὁμῶς πρέπει νὰ εἶναι πλουσιώτατον αὐτὸ τὸ ζῶον!

Πράγματι τὸ ζῶον τοῦτο ἦτο πλουσιώτατος.

Ζῶν ἐν τῷ βᾶθει τοῦ παλαιοῦ μεγάρου τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Bellechasse, ἐν φυλαργυρίᾳ αἰσχροκερδεῖ ἀμειλίχτου προεξοφλητοῦ, συνεσώρευε κατ' ἔτος τὰ εἰσοδήματα καὶ τὰ κέρδη του, ὑποβαλλόμενος εἰς ἀπείρους στερήσεις καὶ μόνην εὐτυχίαν ἔχων τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις του παρὰ τοῖς ἀγοροπώλαις παλαιῶν σκευῶν. Χειμῶνος καὶ θέρους, ἐνδυόμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ καστανοχοροῦ ἐπενδύτου, ἐβάδιζεν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔχων τὸ ἀλεξίβροχον ὑπὸ καλήμενος ἐν λεωφορείῳ, ἴστατο πρὸ τῶν παραθύρων περιεργαζόμενος τὰ ἀντικείμενα τῶν γρυτοπωλῶν μεθ' ὧν εἰς φιλικὰς σχέσεις διέκειτο. Ὅταν ἀνεκάλυπτε κεκαλυμμένον ὑπὸ κονιορτοῦ ἀντικείμενόν τι, σκεῦος, ἀγγεῖον, εἰκόνα, εἴ τι ἄλλο, ὅπερ ἤρχετο εἰς τοὺς κερδοσκοπικοὺς λογισμοὺς του, ἐπὶ μίαν ὥραν τὸ ἀνέστρεφε πανταχόθεν διὰ τῶν χειρῶν του, ὅσφραϊνόμενος, ἐρευνῶν καὶ ἐξετάζων αὐτό, μέχρις οὐ ἀπεφάσιζε νὰ προσφέρῃ τιμὴν μὴ τίουσαν οὔτε τὸ τέταρτον τῆς πραγματικῆς ἀξίας.

Καὶ τότε συνέβαινε μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τοῦ γρυτοπώλου φιλονεικία ἐν ἣ πάντα τὰ ἐπιχειρήματα, πάντα τὰ μέσα ἐζηντοῦντο.

Ὁ μαρκήσιος ἠνείχετο νὰ τύπτηται ἐπὶ τοῦ ὤμου ὑπὸ τοιούτων ρυπαρῶν, δὲν ἀνδρίζετο, ἤρκει νὰ κατορθώσῃ ν' ἀγοράσῃ τι εὐθηνά. Καὶ ὅτε, μετὰ παταγῶδῃ καὶ ἐπίμονον φιλονεικίαν, κατέβαλε τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐμπορίου, ἀπεσύρετο ἀπαστράπτων ἐκ χαρᾶς, συνεπιφέρων παρὰ τὸ στήθος του, τὸ πολύτιμον ὦνημα, ἐγέλα δὲ μόνος σκεπτόμενος ὅτι ἠπάτησεν ἐκεῖνον, οὐτινος τὸ ἐπάγγελμα συνίστατο ν' ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους.

Οἱ τῆς καλλιτεχνίας ἐρασταί, οἱ δυνηθέντες νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἐβεβαίουν ὅτι ἐκέκτητο ἀριστουργήματα.

Ὅταν ὁ μαρκήσιος Δεσυνὴ ἐκποιήσῃ ταῦτα, ἔλεγον, αἱ εὐρωπαϊκαὶ κυβερνήσεις δεόν ἵνα πέμψωσι τοὺς ἐπόπτας τῶν μουσειῶν των. Ὑπάρχουσιν ἔργα ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, πρὸ τῶν ὁποίων ὑποχωροῦσιν αἱ τοῦ Λούβρου συλλογαί. Πᾶσαι αἱ ὠραταὶ εἰκόνας, αἵτινες ἐμπορικῶς ἐξεποιήθησαν εὐρίσκονται εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Ὅθεν ἔχει γραφὰς τοῦ Ραφαήλ, τῶν Teniers, τῶν Ruysdael, ὧν ἀντιγραφαὶ εἶναι εἰς τὰς συλλογὰς τῆς Ὁλλανδίας καὶ Ἀγγλίας, θεωρούμεναι ὡς πρωτότυποι, καὶ αἵτινες θ' ἀπολέσωσι τὴν ἡν φέρουσιν ἀξίαν ἅμα ὡς ὁ μαρκήσιος δεῖξῃ τὰς ἀληθεῖς, στυλβούσας ὡς καθαροὶ ἀδάμαντες.

Ὅσῳκις ὁ πατήρ τῆς Λευκῆς ἀπῆντα τὸν κόμητα, ἐτρέπετο ἄλλην ὁδὸν ἵν' ἀποφύγῃ αὐτόν, βαίνων κεκυφώς, στοργυλῶν τὰ νῶτα καὶ θεωρῶν τὴν ἄκραν τῶν ποδῶν του, ὡσεὶ ἐζήτηι χαλκοῦν τι νόμισμα εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν.

Ἐροθεῖτο καὶ δικαίως ἐκεῖνον τὸν διὰ βολάνθρωπον, τὸν τόσῳ εὐπαράφορον.

Ἐνεθυμεῖτο τῶν φρικαλέων σκηνῶν τῶν συμβασῶν μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς μαρκησίας, ὅτε ὁ κόμης ἀφίκετο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἐτοιμοθανάτου ἀδελφῆς του διασκελίσας τὴν κοιλίαν τοῦ ὑπνῆρέτου ἐναντιουμένου εἰς τὴν εἰσοδὸν του.

Μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ μαρκησίου ἀντηλλαγὴ ἐξήγησις τις, ἧς αἱ ἡχοὶ τοῦ μεγάρου ἐφύλαττον ἀκόμη τὴν ἀπαισίαν ἀνάμνησιν.

Οἱ θεράποντες ἔλεγον ὅτι ὁ κόμης συνέλαβε τὸν μαρκήσιον ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ὕψωσεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀθλητικοῦ βραχιονός του ἀποκαλῶν αὐτὸν καθαρμα. Ἐκτοτε, οὐδέποτε ὁ Δεσυνὴ καὶ ὁ Καναλέλ ἔσχον τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἀλλήλους σχέσιν. Ἄν δέ ποτε ὁ μὲν ὠμίλει περὶ τοῦ δὲ ἐξ ἀνάγκης, ὁ μὲν μαρκήσιος ἔπραττε τοῦτο μετὰ ψυχρότητος δειλῆς πῶς, ὁ δὲ κόμης μετὰ σφοδρότητος πάθους δυσκόλως συνεχόμενον.

Ὁ κόμης λοιπὸν οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὴν ἀνεψιάν του. Ἐγίνωσκεν αὐτὴν μόνον ἐξ ὅσων ἤκουε παρὰ τοῦ Μερλώ, ὅτε οὗτος ἐπεσκεπτετο αὐτὰς εἰς τὸ μοναστήριον καὶ ἤρχετο τὴν ἐσπέραν παρ' αὐτῷ, ἀπελπὶς ἀναβοῶν:

— Ἀ! Αὐταὶ ἔγειναν πλέον γυναῖκες, ἀκούεις; τέλειαι γυναῖκες! Καὶ τί εὐμορφαὶ! Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα ἀνάρμοστον! Ἄν δὲν ἦσαν εἰς τὸ μοναστήρι, θὰ ἦτο πολὺ νόστιμον! Ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ ἐκρέμαντο εἰς τὰ φορέματά τους.

Ὁ κόμης ὕψου τοὺς ὤμους γελῶν, καὶ διὰ νὰ ἐρεθίσῃ τὸν φίλον του ἀπεκρίνετο:

— Δὲν βαρύνεσαι! Αὐταὶ εἶναι μαθήτριάς, τίς θὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς αὐτάς!

— Καλὰ! καλὰ! ἤξεύρω ἐγὼ τί λέγω, δὲν τὰς εἶδες καὶ ἔχεις δικαίον, ἐπανελάμβανεν ὁ συνταγματάρχης.

Καί, καθεζόμενος παρὰ τὴν τράπεζαν, παρασκευασμένην διὰ τὸ σὺνθηες πικέτον,

— Κόψε, ἔλεγε συνοφρυωμένος.

Ἐν τούτοις αἱ εἰδήσεις τοῦ Μερλώ ἐξηγεῖραν τὴν περιέργειαν τοῦ κόμητος. Μείνας ἀγαμος, ὅχι ἐξ ἀπεχθείας πρὸς τὸν γάμον, ἀλλ' ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, προσήγγιζε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ εἰς τὸ γῆρας.

Ὁ κοινωνικὸς κύκλος, ἐν ᾧ εἶχε ζήσει, ἐπιζητούμενος καὶ ὑποληπτόμενος, εἶχε σπουδαίως διαταραχθῇ, ἕνεκα τῶν συμβάντων.

Οἱ περὶ τὸν αὐτοκράτορα εἶχον ἐξαφανισθῇ, ἡ ξένη ἀποικία διασπαρῇ, ἡ ὑψηλὴ τάξις, ἀπεχθανομένη τὴν Δημοκρατίαν, ἀπεχώρησεν εἰς τὰς γαίας τῆς, μόνος λοιπὸν ἡδῇ, ἄνευ γυναικός, ἄνευ τέκνων, κεκλεισμένος ἐν τῷ εὐρεῖ καὶ παγερῷ μεγάρῳ τῶν Καναλέλ, ὁ κόμης, κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ φθινοπώρου ἐσπέρας, ἡρώτα ἑαυτὸν θλιβερῶς ἂν δὲν παρέβῃ ἀναπόφευκτον ὄρον τοῦ βίου. Ἐσκεπτετο ἐνίοτε νῦν περὶ τῆς ἀνεψιάς του, ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη οὔσης αὐτῷ ἀδιαφόρου, ὅτι θὰ ἦσθάνετο ἡδονὴν ἂν τὴν ἔβλεπε, πλὴν δὲν ἐπεθύμει τοῦτο, ἕνεκα τῆς ἀπεχθείας, ἣν ἔτρεφε κατὰ τοῦ μαρκησίου, πάντοτε αὐξάνουσης.

Μόνος ὁ Πέτρος Σεβεράκ ἠξιώθη καθ'

ἡμισυ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἀποκρύφων του. Κατὰ τοὺς μακροὺς περιπάτους, οὗς πεζὸς ἐποίει μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ἐνῶ τὸ πολυτελὲς ὄχημά του, ὑπὸ δύο λαμπρῶν ἵππων ἐζευγμένον, εἶπετο βραδέως αὐτῷ, ὁ στρατηγός, ὑπὸ ἀκαταμάχητου ὠθούμενος δυνάμεως νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τῆς ἀνεψιάς του, ἐξέφρασε λόγους τινάς, ἐξ ὧν ὁ νεανίας ἐνόησε τοὺς θησαυροὺς τῆς τρυφερότητος, οὗς ἡ καρδιά του ἐνέκλειεν. Ἐπασχεν ὑπὸ νοσταλγίας τῆς οἰκογενείας.

Ἐσπέραν τινὰ ἐλθὼν παρ' αὐτῷ ὁ Μερλώ, ὑπὲρ ποτε ἐξηρησιμμένος, μὲ πρόσωπον φλόγας ἀποπνέον, ἔρριπεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μέγαν φακέλλον.

— Ἰδοὺ, κύτταξε, εἶπε τῷ κόμητι. Εἶναι ἡ φωτογραφία των.

Ὁ κ. Καναλέλ, μὲ ζωηρότητα ἑραστοῦ, ἤρπασε τὴν φωτογραφίαν καί, πλησιάζας εἰς τὴν ἐστίαν ἐφ' ἧς ἔκαιον πολύφωτοι λυχναί, ἔμεινεν ἐκπληκτός ἐν ἀφῶν θαυμασμῷ. Ὁρθιαί, ἐχόμεναι διὰ τῆς χειρός, αἱ δύο νεάνιδες, φέρουσαι τὸν ἱματισμὸν ὑποτρόφου, ἐμειδίω ἐπιχαρίτως. Ἡ Μαγδαληνή, μὲ μελαγχροα κόμην, μικρὸν στόμα, καὶ χάριν εὐρώστου νεανίδος ἀστῆς· ἡ Λευκὴ μὲ κόμην ξανθὴν, ὀφθαλμοὺς ὑπερφάνους, ὀλίγον μελαγχολικοὺς ἐν τῷ βλέμματι, ἀνάστημα χαριέστατον ὑπὸ τὴν ἀγνώμονα μοναστηριακὴν ἐσθῆτά της, καὶ σῶμα κομψότατον, ἐλεύθερον, ἀνετον ἀγγέλλον τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν της. Ἐπεκράτησε μακρὰ σιγὴ. Ὁ Μερλώ ἐτονόρουζεν ἄσμά τι θούριον τύπτων διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ξύλον τῆς τραπέζης καὶ ρίπτων ἐπὶ τοῦ κόμητος βλοσυρὰ βλέμματα. Οὗτος ὀρθιος ἐπὶ τῆς ἐστίας ἤρεισμένος, μὲ τρεμούσας πῶς χεῖρας, δὲν ἠδύνατο νὰ κορεσθῇ θεωρῶν τὴν νεανίδα. Ἐγένετο κατηφής, οἶονεῖ ὑπὸ θλιβερῶν διαλογισμῶν ταραχθεὶς.

— Λοιπὸν! εἶπε βροντωδῶς ὁ Μερλώ, πῶς σοὺ φαίνονται;

Ὁ κόμης ἀφῆκε στεναγμὸν, καί, μεταβαλὼν τὴν φωνήν:

— Ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν μητέρα της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν. Μὲ τρέμουςαν χεῖρα ἔτεινε τὴν φωτογραφίαν τῷ Μερλώ, ὅστις, ἐπαναθεὶς ἀποτόμως αὐτὴν ἐν τῷ φακέλλῳ, ἐβύθισεν αὐτὸν εἰς τὰ βάθη τοῦ κόλπου του. Ὁ κόμης μὴ βλέπων πλέον τὴν ἀξιολάτρευτον ἐκείνην εἰκόνα, νομίζων δὲ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐθεώρῃ ἢ ἐν τῇ ἀνμνήσει, μικροῦ δεῖν ν' ἀνακράξῃ:

— Ἄφες μοι τὴν φωτογραφίαν ταύτην.

Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὴν ἀδυναμίαν του. Ζητῶν δὲ νὰ δαμάσῃ τὸ πάθος του τοῦτο, ἠγωνίσθη νὰ πείσῃ αὐτὸν ὅτι ἡ ἀνεψιά του τῷ ἦτο πάντῃ ἀδιάφορος. Πλὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Πρὸς τοῦτο ἐπεδόθη ψυχὴ τε καὶ σῶματι εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἀπετέλει μέρος τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ στρατοῦ, ὅπερ ἦτο ἐπίπονον ἔργον. Μετέβαινε τρίς τῆς ἐβδομάδος εἰς Βερσαλλίας, ἐνθα ἡ ἐπιτροπὴ συνεδρίαζεν, ἔχων ὑπὸ

μάλης μέγα χαρτοφυλάκιον, χαρτίων καὶ σχεδιογραφημάτων ἀνάπλεον. Ἐπὶ ὧρας ἔμεινεν ἐγκεκλεισμένος μετὰ τῶν συναδέλφων του, συζητῶν, μὲ πρόσωπον δύσθυμον, καὶ καρδίαν πάσχουσαν, ἀνιερῶς δ' ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῆς γραφικῆς ἐκείνης ἐργασίας, εἰς τὴν δὲν ἦτο εἰθισμένος, ἀναπνέων κατόπιν τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, ἀμα ἡ συνεδρίασις διελύετο, ὑπὸ τὰς δεινροστουχίας τοῦ κήπου του, ἐν ᾧ μόνος ἐβαδίζεν. Οὕτω ἔρρεεν ἡ ὑπαρξὶς του.

Ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους, ὁ κόμης ἐκάλει ἐνίοτε τὸν Πέτρον εἰς τὸ γεῦμα καὶ ἵνα εὐαρεστότερον διέρχωνται τὴν ἐσπέραν μετέβαινον εἰς τὸ Variétés ἢ εἰς τὸ Bouffes. Ἀλλ' εἰς τὰς κωμικωτέρας σκηνὰς ἔμεινε ψυχρός. Μεθ' ὃ ἐπανήρχετο οἰκαδε, μὲ εὐώδεις σιγάρον εἰς τὸ στόμα, διὰ τῶν βουλευδάρτων, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβεράκ. Ἡ ὑγεία τοῦ κόμητος ἐφαίνετο ἐπαισθητῶς παθοῦσα. Ἐνεκα τῆς μεταβολῆς τῆς διαίτης, τῆς ἀποβολῆς τῶν ἔξεων του, τῆς ἀπομονώσεως, ἐν ᾗ ἠναγκάζετο νὰ ζῇ, κατεβλήθη σπουδαίως.

Ἐγένετο ἰσχνός. Αἱ παρειαὶ ἐκοιλώθησαν, καί, ὑπὸ τὰς μέλανας ὀφρῦς, οἱ ὀφθαλμοὶ του θλιβερῶς εἰσέδυσαν. Πανταχοῦ ὁ κόμης ἔφερε μεθ' αὐτοῦ ἀνίατον ἀνίαν. Οἱ φίλοι του ἀνησυχοῦντες ἐπὶ τοῖς συμπτώμασι τούτοις, συνεβούλευσαν αὐτὸν ν' ἀποδημήσῃ εἰς ἄλλας χώρας. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τοῦ ὑπουργοῦ θέλοντος ν' ἀποστείλῃ εἰς Ἰταλίαν σπουδαῖον ἀνδρα πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐκτάκτου ἀποστολῆς, ἐκρίθη κατ'ἀλληλῶς φυσικῇ τῷ λόγῳ ὁ κύριος Καναλέλ, ὡς ἐκ τοῦ γένους καὶ τῶν ὑψηλῶν πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν σχέσεών του. Καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Σεβεράκ.

Ἄμα ἐξελθὼν τῶν Παρισίων, ὁ κόμης ἀνέπνευσεν ἀνέτως. Μακρὰν τῆς ὀχλοκρατουμένης πόλεως, τῆς ἀποκτηνωθείσης ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἐξήρχετο κάτωθεν πνευματικῆς μηχανῆς πιεζούσης αὐτόν. Ἡ ἰδέα διαμονῆς ἐν Ρώμῃ ἐπανήγαγε τὴν αἰθρίαν ἐν τῇ ἐσκοτισμένῃ αὐτοῦ φαντασίᾳ, ἀπήλαυσε στιγμῶν τερψιθύμων, ὡς μαθητῆς ἐν διακοπαῖς. Ὁ ἀβρόφρων ἀριστοκράτης ἀνεφάνη ὡς διὰ θαύματος. καὶ ὁ Σεβεράκ διηπόρει ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνδρα ἄλλοτον, ὃν περ ἔβλεπε καθ' ἐκάστην πρὸ πολλῶν μηνῶν, κατηφῆ, πεπτωκότα, σιγηλόν. Ἀνεγνώρισε τὸν εὐγενῆ, περὶ οὗ ὁ πατήρ του ὠμίλει μετὰ τρυφεροῦ θαυμασμοῦ, ὡς μετὰ τοῦ ἑρασιμωτέρου συντρόφου, καὶ τοῦ μεγαλοπρεπεστέρου ἱππότη. Ὁ κόμης ἀνήγειρε. Τὸ ὑπὸ τῆς ἀνίας πρὸς στιγμὴν κυρωθὲν ἀνάστημά του, ἐγένετο, ὡς τὸ πρῖν, εὐθυτενές. Ἀνέλαβε τέλος πᾶσαν τὴν προτέραν ἀριστοκρατικὴν αὐτοῦ διάταξιν μεθ' ὧν τῶν συνομαρτουσῶν αὐτῇ ἀπολαύσεων καὶ ἔξεων. Τὸν χειμῶνα ἐσκέπτετο ὅτι θὰ διήρχετο ἐν Ρώμῃ, μετὰ δὲ τὸ πέραν τῶν ἀπόκρεω, τῶν τόσῳ λαμπρῶς καὶ πανηγυρικῶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀγομένων, ὁ κόμης ἐποίει σχέδια περιοδείας εἰς ἄλλας πόλεις. Ὁ Σεβεράκ δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἰταλίαν. Ἐγκλεισθεὶς ἐντὸς τῆς ἀδυσωπῆτος ἐκείνης φωλεᾶς, τῆς σχολῆς,

πρὸς ἐκπαίδευσιν στρατιωτικὴν, μετὰ τὸ πέραν τῆς ὁποίας, προσληφθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, οὐδέποτε ἠδυνήθη, ἢ ὑπὸ καίρησε νὰ περιοδεύσῃ. Ἦτο πάντῃ ἀπειρος, αἱ δὲ ἐντυπώσεις, ἃς ἠσθάνετο, ἦσαν ζωηρόταται. Ἡ χαρὰ τοῦ προϋδίδετο μετὰ παρρησίας, λίαν τὸν κόμητα εὐχαριστοῦσης. Οὗτος ἐπανεῦρεν αὐτῇς ἐνδιαφέρον τῇ ζωῇ, καθοδῆγει δὲ τὸν νεανίαν τοῦτον, ὃν ἡγάπα ὡς υἱόν, ἡρμήνευεν αὐτῷ πάντα, τὰ ὄντα καὶ τὰ πράγματα, διὰ τῆς ζωηρᾶς νοημοσύνης μεγάλου δεσπότου καλλιτέχνου καὶ πεπαιδευμένου.

Ἐσκόπει νὰ ἔλθωσι μέχρι Μασσαλίας, καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν παραλίαν ὁδόν, ἵνα δείξῃ εἰς τὸν Σεβεράκ, τὴν Νίκαιαν καὶ τὸ Μονακό, καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς Ἰταλίαν διὰ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ὁδοῦ τῆς Corniche. Δὲν ὥρισαν τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς των εἰς Ρώμην, ἀναχωρήσαντες δὲ πλήρεις σχεδίων περὶ τῶν μελλουσῶν ἡδονῶν, μεθυσθέντες ὑπὸ τῆς ἐξακοντίσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, αἰτινες θερμότεραι διατελοῦσιν ὑπὸ τὸν μεσημβρινὸν οὐρανόν, αἰσθανόμενοι τὸ αἷμα αὐτῶν μαστιγούμενον ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ καὶ κατηρωματισμένου τῶν ἀνθοεσῶν πεδιάδων ἀέρος, ἀφείθησαν ἐν θυμηδίᾳ ν' ἀγωνταὶ ὑπὸ τῆς ἀτμηλάτου μηχανῆς, μὴ σπεύδοντες νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀποδημίας των.

Ἡ Μασσαλία ἤρесе πολὺ εἰς τὸν Σεβεράκ. Κατεθέλχθη ὑπὸ τῆς φαιδρᾶς τῆς πόλεως θέας, ὑπὸ τῆς ζωηρότητος τῶν κατοίκων της. Ἦκουε τὴν ἄδουσάν ὀμιλίαν τῶν γυναικῶν, ἐθαύμαζε μειδιῶν τὴν δαψίλειαν τῆς προφορᾶς των, ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκεται εἰς παράστασιν κωμειδυλλίου, καὶ ἠπόρει πῶς εἶναι δυνατόν διὰ τοιοῦτου τόνου φωνῆς νὰ εἶναι τις σπουδαῖος.

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς των, ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ Σεβεράκ ὅπως προγευματίσῃ εἰς τὴν Reserve, καὶ γευθῶσι παρὰ τῷ Roubion τὴν περίφημον bouillabaisse, τὴν ὁποίαν ἀπαξ φαγὼν τις δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι φαγητὸν ἀξίον τοῦ μαγειρείου τῶν Βοργιῶν.

Οἱ κύριοι λοιπὸν οὗτοι ἐπορεύοντο, καπνίζοντες σιγάρον, πρὸς τὸ ἐστιατόριον, ὅτε φωνή, πάντῃ ἀπηλλαγμένη μασσαλιωτικοῦ τόνου, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὠτά των.

— Αἱ, φίλε κόμη, ποῦ πηγαίνετε ἐκεῖθεν;

Ὁ κόμης ἐστράφη. Νεανίσκος φέρων ἱματισμὸν μὲ μικρὰ καστανόχροα καὶ λευκὰ τετράγωνα, φαῖδον πῖλον, μονύelon εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐλαφρὰν ράβδον ἐν τῇ χειρὶ, τὸν ἐθεώρει μειδιῶν.

— Κύριε Δελβινύ; ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ στρατηγός.

Εἶτα, ἀφοῦ τῷ παρουσίασε τὸν Πέτρον Σεβεράκ:

— Δὲν εἰσθε βεβαίως μόνος εἰς Μασσαλίαν, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Καναλέλ. Θὰ εἶναι μεθ' ὑμῶν καὶ ἡ δούκισσα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ραθύμως ὁ δούξ, ἡ σύζυγός μου ἔμεινεν εἰς Νεάπολιν μετὰ τοῦ πατρὸς της. Ὁ κύριος Μουλινέ, ὅστις ἔχει

πράγματι εὐρύν νούν, ἐπεχείρησεν ἀνασκαφὰς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου. Ἀπέτισε τὰ ἐπὶ τούτῳ τέλη τῇ Ἰταλικῇ κυβερνήσει. Ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ πλουτίσῃ τὰ γαλλικὰ μουσεῖα διὰ τινων ρωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων.

— Ἐχει καλῶς! Ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ὁ κύριος πενθερός σας ἦτο βουλευτής... Ἡ μήπως παρητήθη;

— Ἐζήτησεν ἄδειαν... Εἶναι ἐξαίρετος πατήρ ὁ κύριος Μουλινέ καὶ καλὸς σύντροφος τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ἀρέσκεται εἰς τὸν καθιστικὸν βίον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΤΗ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐνῷ ὁ δούξ ὠμίλει οὕτω, ὁ Λορέντιος μετέβαλλε κατὰ στιγμὰς ὄψιν, μὴ δυναμὲνος νὰ συγκρατηθῇ ἐπὶ τῆς θέσεώς του. Ἦσαν ταῦτα πρόδηλα δείγματα ζωηρᾶς ὀργῆς. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε τῷ δὸν Ζουάν καὶ τῷ δὸν Ἀντωνίῳ, οἵτινες ἀπερχόσαντο πάρχυντα νὰ μὴ ἐπιτρέψωσι τῷ δουκὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του, ἐπ' ἀπειλῇ καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του.

Ὁ δούξ ἀναγνώσας ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν τὰ αἰσθηματὰ των, προσέθεσεν:

— Ἦσυχάσατε, κύριε Λορέντιε, προτοῦ μοὶ ἀπαντήσετε, ἐπιθυμῶ τὰ θέλητρα τῆς μελλούσης συζύγου μου, νὰ σὰς ἀναγκάσωσι νὰ μοὶ παραχωρήσετε ὅ,τι σὰς ζητῶ. Ἡ καλλονὴ τῆς, εἶμαι βέβαιος, δύναται νὰ προλάβῃ μεγαλείτερα δυστυχήματα.

Μεθ' ὃ ἡγέρθη καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ. ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ Κορνηλία, πλουσίως περιβεβλημένη καὶ κεκοσμημένη.

Ὅτε ὁ δούξ διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Κορνηλίας, ὁ δὸν Ζουάν ἡγέρθη καὶ θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς καθέδρας τοῦ Λορεντίου τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Μὴ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον, κύριε Λορέντιε, μὰ τὴν πίστιν μου καὶ τὴν εὐγένειάν μου, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ εἰς τὸν δούκα νὰ νυμφευθῇ ἄλλην. Ἡ θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἔδωκε, ἢ θὰ τὸν φονεύσω. Περιμένω νὰ ἐξαντλήσωμεν πάντα τὰ μέσα πρὸς ἀνεύρεσίν της καὶ ἂν μὴ γνωσθῇ θετικῶς ὅτι ἀπέθανε, δὲν θὰ νυμφευθῇ ποτέ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, ἀπήντησεν ὁ Λορέντιος.

— Τότε καὶ ὁ δὸν Ἀντώνιος εἶνε σύμφωνος, ὑπέλαβεν ὁ δὸν Ζουάν.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἡ Κορνηλία ἐφάνη ἐν τῇ θύρᾳ τῆς αἰθούσης, μεταξὺ τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ ἱερέως, οἵτινες ἐκράτουν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

Ὅπισθεν αὐτῶν ἠκολούθουν ἡ Μαργαρίτα, ἡ θαλαμηπόλος τῆς Κορνηλίας, ἡ

ὁ δούξ ἔφερεν ἐκ Φερράρης, ἡ τροφὸς τοῦ βρέφους καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῶν Ἰσπανῶν.

Ὁ Λορέντιος, ἀφοῦ ἐν στιγμῇ συγχύσεως καὶ ἐκπλήξεως παρετήρησεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀνεγνώρισε, τρέχει κλονούμενος, καὶ πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ δουκός, ὅστις ἠνώρθωσεν αὐτὸν καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ Κορνηλία τὸν ἐθλίψεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους της μεθ' ἐνδείξεων χαρᾶς καὶ τρυφερότητος.

Ὁ δὸν Ζουάν καὶ ὁ δὸν Ἀντώνιος κατὰπληκτοὶ ἔσπευσαν καὶ ἠσπασθήσαν τὴν χεῖρα τῆς Κορνηλίας, λέγοντες τῷ δουκὶ ὅτι αὕτη ἦτο ἡ ἐπιτυχεστέρα καὶ λεπτοτέρα ἀστείότης, ἣν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ.

Ὁ δούξ ἔλαβε τὸ παιδίον, ὅπερ ἐκράτει ἡ Μαργαρίτα, καὶ τείνων αὐτῷ τῷ Λορεντίῳ:

— Λάβε, ἀδελφέ μου, τῷ εἶπε, τὸν ἀνεψιόν σου, τὸν υἱόν μου, καὶ δός μοι, ἐὰν θέλῃς, τὴν ἄδειαν νὰ νυμφευθῶ τὴν χωρικὴν αὐτήν.

Ἡ διήγησις θὰ ἦτο μακρὰ ἂν περιεγράφομεν τί ἀπήντησεν ὁ Λορέντιος, τί ἠρώτησεν ὁ δὸν Ζουάν, τί εἶπεν ὁ δὸν Ἀντώνιος, τὴν εὐφροσύνην τοῦ ἱερέως, τὴν χαρὰν τῶν γυναικῶν καὶ τὴν γενικὴν τέλος ἱκανοποίησιν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἱερεὺς συνέζευξε τοὺς δύο ἑραστάς, ὁ δὲ δὸν Ζουάν καὶ ὁ δὸν Ἀντώνιος ἐγένοντο ἀνάδοχοι τῶν γάμων.

Ἡ γραία δούκισσα, μήτηρ τοῦ δουκός, ἀπεβίωσεν, ἀφοῦ ὁ γάμος ἐτηρήθη μυστικὸς μέχρι τοῦ θανάτου της. καὶ ἡ Κορνηλία εἰσῆλθεν ἐπισήμως ἐν Φερράρῃ, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ δουκὸς συζύγου της, καταπλήξασα καὶ γοητεύσασα διὰ τῆς καλλονῆς της. Ὁ δούξ εὐγνωμονῶν ἐπρότεινε τῷ δὸν Ζουάν καὶ τῷ δὸν Ἀντωνίῳ δύο τῶν ἐξαδελφῶν του εἰς γάμον, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἠρνήθησαν, οὐχὶ ἐκ περιφρονήσεως, ἀλλ' ἀκολουθοῦντες ἀξιέπαινον ἔθιμον τῆς πατρίδος των καὶ τὴν θέλησιν τῶν γονέων των, νὰ νυμφευθῶσιν ἐν τῇ πατρίδι των.

Ὁ δούξ ἀπεδέχθη, μετὰ λύπης, τὴν ἄρνησιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν ἔπαυεν, ἀφοῦ ἐπέστρεψαν ἐν Βολωνίᾳ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν των, ἀποστέλλων αὐτοῖς συχνάκις πολύτιμα δῶρα.

Μετὰ δύο ἔτη οἱ Ἰσπανοὶ φοιτηταὶ ἐπεράτωσαν τὰς σπουδὰς των καὶ ἐπανῆλθον ἐν Φερράρῃ, ἵνα ἀποχαιρετίσωσι τὸν δούκα καὶ τὴν Κορνηλίαν, ἥτις εἶχε καταστήσῃ μὴτηρ δύο κορασιδῶν. προσέφερε δὲ τὸν μὲν σταυρὸν τῷ δὸν Ζουάν, τὸ δὲ ἐγκόλπιον τῷ δὸν Ἀντωνίῳ.

Καὶ ἀπῆλθον εἰς Ἰσπανίαν, ἔνθα ἐνυμφεύθησαν νέας πλουσίας καὶ ὥραιας, ἐξακολουθοῦντες πάντοτε νὰ διατηρῶσιν ἐγκάρδιον ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δούκισσης, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τοῦ Λορεντίου Βεντιβόλλη, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν ἀμφότερων.

Ε*.

ΤΕΛΟΣ

Τὰ ἑξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἡ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

«Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ δρ. 3. — «Ἡ Γυναίκες. τὰ Χαρτιά καὶ τὰ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μεταφράσεις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50. — «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μεταφράσεις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλίνα-Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — «Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου δρ. 2. — «Ὁ Γονζάλδης Κορδουβίος ἡ ἱ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστόρημα δρ. 1,50. — «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου δρ. 2. — «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφρίου, μεταφρ. Π. Πανᾶ, δρ. 5. — «Ἡ Ναξὸς Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον, δρ. 1,30. — «Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπητῆς» μεταφράσεις Γ. Κ. Ζαλακώστα ρ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 150. — «Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-Del-Terrail, τόμοι ὀκτώδεες 3 δρ. 6. — «Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἑμμ. Γονζαλὲς δρ. 1,50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγὺ, μεταφράσεις Ι. Καρασσούσα τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεες τόμους δρ. 4. — «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδου Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίαις τῶν Διαδόγων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐασινγκτόνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — «Τὰ Ἰουδαϊκά» ἥτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἔθμων αὐτῶν. μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. Χρυσόδατα δρ. 4. — «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μεταφράσεις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — «Οἱ Μελλόνυμφος τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαριμέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 1,50. — «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα. Ποιήσεις. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — «Ὁ Διαβολὸν - Σίμων, μυθιστορία Ponson-Del-Terrail δρ. 1,50. — «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοὰρ δρ. 1,50. — «Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα δρ. 5. — «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιοι, Πανίνες», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. — «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) δρ. 6. — «Ὁ Ἀδίκηθαις Ρογήρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (τόμοι 2) δρ. 3. — «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane δρ. 4. — «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφὸς μήτηρ» (τόμοι 2), μυθιστορία A. Matthey (Arthour Arnold) δρ. 3,50. — «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόνης» (τόμοι 2), μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ δρ. 3,25. — «Ματθίδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη, δρ. 7. — «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μεταφράσεις Λάμπρου Ἐνυλῆ, δρ. 3. — «Λέων Λεωνῶν», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μεταφράσεις Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δρ. 1,50. — «Τὰ Δύο Λίχνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ, δρ. 1,50. — «Ἡ Ὁραία Παρισινὴ» λεπ. 60. — «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως. ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιστάρων». (Τόμοι 2) δρ. 5.